

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΕΡΩΤΟΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ.

Τοῦ ἱππότου ντὲ Μερὲ πρὸς τὴν κυρία ντὲ Ντεῦγκ
 Ἄπο τότε ποὺ ἐφύγατε τίποτε σὸν κόσμο δὲν μὲ διακοιθεῖτε.
 Πλήττω μέχρι θανάτου καὶ ἡ καρδιά μου εἶνε γεμάτη πικρία καὶ
 μεταμέλεια. Γιατί σὰς ἀφῆσα νὰ φύγετε ;
 Δὲν εἶχα παρὰ νὰ εἰπῶ μὴ λέξι γιὰ νὰ σὰς κρατήσω κοντά μου,
 σφιχτοδεμένη στὴν ἀγάπη μου.

Αὐτὴ τὴ λέξι δὲν τὴν ἐπρόφερα ! Γιατί ; Ἦταν μικροφιλοτιμία,
 ὑπερηφάνεια, δειλία ἢ ἁδιαφορία ; Ὅταν ἐφύγατε τότε μονάχα
 κατάλαβα σὸ βάθος τῆς καρδιάς μου τί λάθος ἔκαμα !

Λάθος ποὺ ἴσως μὲ ἀπομακρύνῃ γιὰ πάντα ἀπὸ σὰς.
 Ἄπο σὰς, ποὺ περιμένετε μιά παράκλησι, μιά λέξι μόνο, γιὰ νὰ
 μείνετε κοντά μου, γιὰ πάντα δική μου, ἀγαπημένη μου !
 ...Σὰς ἱκετεύω νὰ μὲ δικαιολογήσετε, νὰ μὲ συγχωρήσετε ! Δὲν
 ἤξευρα τί ἔκαμα.

Τώρα μόνο ξέρω...

Πρὸς Θεοῦ ἔλατε γλιγορα κοντά μου νὰ μὲ σώσετε ἀπὸ τὴν
 πλῆξι καὶ τῆς τύψεις ποὺ δηλητηριάζουν τὴν ζωὴ μου !

Δικός σας
 Ραούλ.

Τοῦ Ρουδὴ πρὸς τὴν Βαλεντίνην

Μεσάνυχτα ! Καὶ δὲν ἔχω κοιμηθῆ ἀκόμη. Πῶς νὰ κοιμηθῶ ;
 Πῶς νὰ λησμονήσω τὴ σημερινὴ ἡμέρα ; Ὅτὴ τὴν θυμᾶμαι πάντα
 ἡμέρα αὕτη. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐκφράσω, ἀγάπη μου, ὅλες τὶς
 σκέψεις μου, καὶ ἡ ψυχὴ μου εἶνε γεμάτη ἀπὸ ὑπέροχες, μεθυστικὲς
 ἐντυπώσεις. Αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὑπαρξίς μου φωτίζεται ἀπὸ τὴν ἀνά-
 μνησι τῆς θεοπέσιαις ὥρας ποὺ ἤμουν σιμά σας. Μοῦ ἐχαρίσατε
 στιγμὲς ὑπεράτης εὐτυχίας.

Υπάρχουν στὴ ζωὴ μας ἡμέρες γεμάτες ἀπὸ ἀπροσδόκητες καὶ
 ἀστοχαστὲς ἐντυπώσεις. Τὸ δέληγτρό τους μπαίνει βαθειά μέσα στὴν
 καρδιά καὶ μᾶς χαρίζει τὴ χαρὰ τῆς ἀναμνήσεως ; Ὅλη μας τὴ ζωὴ.
 Τότε ὁ κόσμος πέφτει γιὰ μᾶς ; μιά ἰδιαίτερη σημασία καὶ μιά και-
 νοσύρια ἀξία. Βλέπουμε νέους ὁρίζοντας καὶ ἀνακαλύπτουμε κρυφές
 ὁμοφιές ἐκεῖ, ποὺ δὲν ἐβλέπαμε τίποτε προηγουμένως. Σήμερα ἔ-
 λησα μιά ἀπὸ αὐτὰς ; τῆς μέρες ποὺ σβῆνουν ὅλο τὸ παρελθὸν καὶ
 σημεῖον τὴν ἀρχὴ τοῦ μέλλοντος, ἐνὸς μέλλοντος ; εὐτυχισμένου !
 Μέσα σὸ σιωπηλὸ μου σπῆτι ξαναζῶ μὲ τὴ φαντασία τῆς θείας
 στιγμῆς ποὺ πέρασαν... Αἰσθάνομαι πὺς γίνομαι καλλιτέρας ; καὶ δυ-
 νατώτερος. Εἶμαι ὑπερήφανος... Ἐναντινίμαι !

Ἄποψε εἶμαι ἱκανὸς νὰ ξεκινήσω γιὰ τὴν κατάκτησι ἐνὸς νέου
 κόσμου. Συγχωρήσατε με γι' αὐτὲς τῆς ; τρελλές ! Μὰ μέρα σὰν τὴ
 σημερινὴ δὲν εἶχε ὡς τώρα παρουσιασθῆ σὸ κατῶφι τῆς πόρτας
 μου... Ἡ παρουσία σας εἶνε ὅλη φῶς ; Ὅταν σὰς κυττάω τὰ μά-
 τια μου θαμπώνουν ἀπὸ τὴ λάμψη τῆς ὡμορφιάς σας. Αὐτὰ τὰ μά-
 τια εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ σὰς κυττάω σήμερα ὅλη τὴν ἡμέρα. Ὡ,
 τί ὑπέροχη εὐτυχία ! Γιατί νὰ μὴ σὰς ; γνωρίζω πειὸ ἐνωρίς ; Καὶ
 πῶς νὰ σὰς ; ξεχάσω πειά ; Πῶς νὰ ξεχάσω τὴ βραδεία ποὺ μ' ἀφή-
 σατε νὰ περάσω μαζί σας, σὸ σπῆτι σας, τὶς κινήσεις σας ποὺ μοι-
 αζοῦν μὲ κινήσεις μυθολογικῆς βασίλισσας ποὺ ξαναζεῖ σ' ἕνα ὄ-
 νερο καὶ τὴ μουσικὴ τῆς φωνῆς σας, τῆς γλυκειᾶς σας φωνῆς ; Πόσα
 πράγματα γλυκὰ καὶ ὁμογενῆ σὰς ἔχει χαρίσει ἡ φύσις !

Ἐλθετε μὴ βασίλισσα περασμένων χρόνων. Ἐξοῦσατε στὴ Ρώμη,
 πρὸ τριῶν αἰώνων εἰς ἕνα ἐργαστήριον τοῦ Λεονάρντο νὰ Βίντσι...
 Ἐρχεσθε ἀπὸ ἄγνωστους τόπους, ἀπὸ τὴν ἠδυσκαθῆ Ἀραβία... Καὶ
 φέροντε σὸν κόσμο τὸ ὄμορφο τῆς θείας ὡμορφιάς σας

Φιλῶ τὰ χέρια μου ποὺ σὰς ἀγγίξαν καὶ εἶμαι δυστυχῆ ; ποὺ δὲν
 μπορῶ νὰ φιλήσω καὶ τὰ μάτια μου ποὺ ἐβλεπαν τόσην ὥρα τὴν
 ἁμορφία σας. Πηγαίνω σὸν καθρέπτη καὶ κυττάω βαθειά στὰ μά-
 τια μου μήπως ἔμεινε μέσα ἡ θεία εἰκόνα τῆς μορφῆς σας. Ἄνα-
 πνέω ἐπάνω μου τὸ ἄρωμα σας !...

Ἐλθετε ὁ ὀρανὸς, ἔλθετε ὁ παράδεισος, ἔλθετε ἡ ζωὴ ! Κάθε παλ-
 μὸς τῆς καρδιάς μου εἶνε γιὰ σὰς. Ἐλθετε μυστηριώδης καὶ μακρυνῆ.
 Ἐλθετε ὠραία καὶ ἐπιφοβῆ σὰν τὴ Ζωὴ. Μοῦ θυμίζετε τὴν Μπρου-
 χίλδη, ποὺ ἦταν συγχρόνως γυναίκα καὶ θεά.

Φιλῶ τὰ λευκὰ χέρια σας. Αὔριο... αὔριο...

Ρουδὴ

Τοῦ ἴδιου πρὸς τὴν ἴδιαν

Εἶμαι πάλιν τρελλός. Ὁ Θεὸς νὰ μοῦ δώσῃ ἀντοχὴ γιὰ ν' ἀν-
 θέξω στὴν τρικυμία αὐτῆς τῆς ἀγάπης.

Ἐλθετε ἀπὸ τῆς γυναίκες ποὺ τρελλοῦν τοὺς ἄνδρας. Ὅτὴ ἔπρεπε
 νὰ παραρροῦν καὶ νὰ σφάζονται ἐμπρὸς σας. Νὰ πέρουν ζωὴ
 ἀπὸ τὰ χεῖλι σας καὶ νὰ θανατώνονται ἀπὸ τὰ μάτια σας !

Ὁ θαυμασμός μου γιὰ σὰς εἶνε ἀπειρίοριστος. Κατέχετε ὅλη μου
 τὴν σκέψι, δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο ἀπὸ σας σὸν κόσμο.

Σήμερα πάλι μοῦ χαρίσατε στιγμὲς εὐτυχίας. Ὅταν ἐπαίξατε
 τὴν παραλάνε τοῦ Σοπὴν σὰς φίλησα τὸ χεῖρι. Τὸ χεῖρι αὐτὸ ἔτρεψε.
 Κυταχθῆκαμε χωρὶς νὰ προσέρωμε λέξι. Ὑστερα ἐφυγα...

Ἡ εἰκόνα σας κλαιωμένη ἀπὸ τὸ χροσάφι τῶν μαλλιών σας
 φωτίζει τὸ δωματιό μου, μὲ παρακολουθεῖ, σὰν μυστηριώδης σύμ-
 βολον χαρῆς καὶ θανάτου.

Τώρα μοῦ διαφεύγει ἡ σημασία τῆς ζωῆς. Εἶμαι σὰν μεθυσμένος.
 Δὲν ξέρω ἂν αὐτὸ ποὺ αἰσθάνομαι εἶναι λύπη ἢ χαρὰ, ἀγάπη ἢ μῖσος.
 Δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ σὰς ὀνομάσω Κυρία ἢ Φίλη. Χαίρετε

Ρουδὴ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΑΔΕΡΦΙΑ

Τέσσαρα
 (γύριζε γοργά!)
 Τέσσαρα ἀδέρφια τὸ χορὸ ἔσω στοὺς κάμπους ; σέρνουν
 πιασμένα χεῖρι χεῖρι,
 τοῦ Γεροχρόνου τὰ παιδιά
 ποῦνε τὰ ἀγῶρια ὁμορφονοῖ καὶ ἡ κόρη δίχως ταῖρι.

Κι' ἡ κόρη
 (κοίταξε ὁμορφίς !)
 κι' ἡ κόρη πρώτη τραγουδεῖ «Τοῦ ; κάμπου ; λουλουδίω
 »καὶ τὰ κλαδιά φουντώνω,
 »τοῦ Πάσκα φέρνω τὶς χαρῆς,
 »στῆς νύχτας μέσα τὴ δροσιὰ μ' ἀηδόνια ξεφυντώνω».

Τὸ πρῶτο
 (μάννα μας γλυκιά !)
 τὸ πρῶτο ἀγῶρι τραγουδεῖ «Σφαλῆσατε τὰ βιβλία
 »στὶς ἐσχῆς ; νὰ πάμε,
 »νὰ δροσιοτοῦμε στὰ νερά,
 »σὸν ἦσκιον τῆς γερομουριάς τὰ ποικιὰ νὰ φάμε.»

Καὶ τ' ἄλλο
 (κράτα τὸ χορὸ !)
 καὶ τ' ἄλλο ἀγῶρι τραγουδεῖ «Ὁ τρύγος τώρα ἀρχίζει
 »μὲ χωροπὰ τραγοῦδια'
 »σταφύλια κεῖ, σταφύλια δὸ'
 »πατίτε, ἄντρες, στοὺς ληνοῦς ; τρυγάτε. κοπελοῦδια !»

Τὸ τρίτο
 (ἂ μὰ τί χαρὰ !)
 τὸ τρίτο λέει «Ὅμως κι' ἐγὼ τὰ παραμῦθια φέρνω
 »τριγύρω στὰ μαγκάλια
 »μαζὶ μὲ κάστανα ψητά'
 »Ἀγιοβασίλη φέρνω γῶ, ἐγὼ καὶ πορτοκάλια.»

Κι' ὅλα τους
 (γύριζε γοργά !)
 κι' ὅλα τους τραγουδοῦν μαζί «Τρυγάμε νύχτα μέρα
 »πιασμένα χεῖρι χεῖρι,
 »ἔμεις τοῦ χρόνου τὰ παιδιά,
 » τρεῖς γιοὶ κι' οἱ τρεῖς ὁμορφονοῖ, μὰ κόρη δίχως ταῖρι.»

(Ταμποῦρας καὶ Κότσανος) Ἀλέξ. Πάλλης

Η ΛΕΝΟΤΛΑ

Λενοῦλα, ἰδέ με ! Σήμερα ἔβαλα τὰ καλά μου :
 Γελέκι χρυσοκέντητο, μεταξοτὸ ζωνάρι,
 τσαρούχι κατακόκκινο, —καὶ τί κορμί, τί χάρη !
 Δὲν εἶμαι ἄν νὰ πηγαῖνα σὸ πανηγύρι γάμου ;
 Αἶ, ἔς τὰ δικά σου ὁ Θεὸς ; πότε θὰ μ' ὀξίωσῃ !
 Τὶ κοκκινίζει ; μήγαρι καλόγερα θὰ γίνῃς ;
 Ἡ θὰ σοῦ λείψουν πορζεναιές ; ἀνύπανδρη θὰ μείνῃς
 Μήπως σοῦ λείπει ὡμορφία ; Μήπως σοῦ λείπει γνῶσι ;
 Ἐσ' ὡμορφη καὶ φρόνιμη καὶ εἶσαι ἀρχοντοπούλα,
 καὶ θὰ σοῦ εὖρω ταιριαστὸν τὸ ἄνδρα σου, Λενοῦλα.
 Ποιὸς ξέρει ; Μὲσ' ἔς τὴν Λάρισα ἴσως τὸν ἀπαντήσω
 κ' ἐκεῖ ποὺ πάγω μοναχός, μ' ἕνα γαμβρὸ γυρίσω,
 μ' ἕνα γαμβρὸ περφηνο ἦψηλό καὶ ξανθομάλλη.
 Τὶ σκύφεις τὸ κεφάλι σου : τί κοκκινίζεις πάλι ;

Αἶ παλλικάρια, φεύγουμε ! Ὁ ἥλιος πᾶγει γνῶμα,
 καὶ τᾶλογά μας ἔς τὴν αὐλὴ ποδοκτυποῦν τὸ χῶμα.
 Ἐμπρός ! Θέλω ἔς τὴν Λάρισα νὰ μπουῦμε πρὶν βραδιάση,
 ποὺ νὰ μᾶς βλέπουν ὡμορφα ματακία ἀπ' τὸ καφάσι,
 κ' οἱ Τοῦρκοι ποὺ μᾶς ἀπαντοῦν νὰ χύμουν τεμενίδες,
 νὰ λέγῃ ὁ γέροντας τοῦ νηοῦ, κ' ἡ μάννα ἔς τὸ παιδί τῆς ;
 πῶς μπῆκε μεσ' ἰσ τὴν Λάρισα ὁ Λάμπρος Κραβαρίτης,
 μὲ δέκα ὡμορφα παιδιά, δέκα παλλικαράδες !
 καὶ νὰ μᾶς ; δὴ καὶ ὁ Πασσάς ; παιδιά, νὰ ἰδῇ τί λύκοι.
 ὁ τᾶπάτητα λαγκάδια μας κρατοῦν τ' ἄρματαλλικι,

Ὁ γερο Λάμπρος ἐφυγε κ' οἱ δέκα νηοί, τρεχάτοι,
 κ' ἀπ' τᾶλογα ἐσηκῶθηε ἄν σύννερο ἢ σκόνη.
 Καὶ ἡ Λενοῦλα στέκεται ἰσ τὸ παραθύρι μόνη
 κ' ἀκολουθεῖ τὴν συνοδιά μὲ δακρυμένο μάτι.

Ἡ μαῦρη μεσ' ἔς τοὺς ἔνδεκα ποὺ τρέχουν ποῖον γυρεύει ;

Ἄχ ! ἄνδρα ὁ πατέρας τῆς πηγαίνει νὰ τῆς εὖρη,
 καὶ βλέπει μεσ' ἔς τὴν συνοδιά τὸν νέον ποὺ λατρεύει.
 Τὸν ἀγαπᾷ, κ' ἄλλος κανεῖς τὸν νόνο τῆς δὲν ξέρει

Μόλις ἀνθεῖ ἡ καρδοῦλά σου κ' ἡ λύπη τῆς παραίνει,
 Ὡ ! κλάψε ! Μοῖρα θλιβερῆ, Λενοῦλα, σὲ προσμένει.

«Στίχοι»

Α. Βικέλας